

Ημερολόγιο Ασημάντων 458

Δημήτρης Τζουμάκας

Σαν το νεκρό Έκτορα στο άρμα του Αχιλλέα

1 7.11.21 Είμαι ένας δυστυχισμένος φίλος του Παναθηναϊκού, περικυκλωμένος από κορονοϊούς που βγαίνουν μέσα από μικρές οθόνες και βουντού αφρικανικά, ο οποίος θέλει να γαβγίσει όλες τις γειτονοπούλες αλλά δεν υπάρχει τίποτα άξιο Λόγου και Ημερολογίου στα περίξ, πάρεξ ένας απογεγραμμένος στατιστικά προεχειρητικός ασθενής, πολυεμβολιασμένος είμαι, που δεν έχει καμία εκδοχή, ένας οπαδός του τριφυλλιού που δεν θέλει να κοιτάξει τον διεφθαρμένο Γαύρο στα μάτια, που θα προτιμούσε να βγει στο βουνό ή να πάει πάλι στο εξωτερικό αντί να ταξιδεύει με τον πλεκτρικό και στο τέλος ιδού: καταλήγει με συνοπτικές διαδικασίες ως προσομοίωση του Τζουμάκα στο νοσοκομείο Γεννηματά: Εισάχθηκε και εγχειρίστηκε από τη δρα Κατσέλη το πρωί της 17ης του Νοέμβρη, ημέρα επαναστατική, στην κοιλιακή χώρα.

Ερχόμαστε στη ζωή γνωρίζομαστε με κάποιους, ερωτεύομαστε και στο τέλος πεθαίνουμε, μένουν και οι ορχιδέες απότιστες.

Η αναισθησιολόγος ήταν αγενέστατη και δεν μιλούσε στον πληθυντικό. Ευτυχώς, πέραν της αγενεστάτης υπνωτιστρίας υπήρχε μία ατμόσφαιρα φλέρτιν στο θέατρο του χειρουργείου, όπου χειρουργούσαν μόνο γυναίκες γιατροί και αναθάρρησα πριν κοιμηθώ. Όταν ξύπνησα με μετέφεραν στο δωμάτιο με το φορείο για κάμποση ώρα γυμνό σαν τρόπαιο, σαν τον νεκρό Έκτορα στο άρμα του Αχιλλέα πάνω από μια γέφυρα κλειστή που συνδέει δύο κτίρια της μεταπολίτευσης κι ένα αεράκι έμπαινε ύπουλα, είχα μελανιάσει, μου είχαν δέσει με σύρματα την τομή που εποίησαν στο γελοίο εξόγκωμα ανάμεσα στο μπρό και στον κορμό - «Τόσο πολύ έμαθα να σ' αγαπώ που μπορεί και μακριά σου για σένα να ζω»- ακούγεται να τραγουδάει η Τσαλιγοπούλου στο ραδιόφωνο ενός σταματημένου ταξί ή πιθανόν από κάποιο ραδιόφωνο τσέπης του νοσοκόμου, πιπερο-νυχτοπεταλούδα μου πώς εξελίχτηκε έτσι σε μπαλαρίνα μέσα στην ατμοσφαιρική ρύπανση της Αθήνας και σε εξετάζει εξονυχιστικά ο ευφυής κ. Σπιλχάιζεν στο βιβλίο του Ο Δαρβίνος πάει στην πόλη κι εγώ στο κρεβάτι του πόνου με την πάπια δίπλα μου, μα ποια πάπια; μαζί με δύο άλλους αγρίως εγχειρισμένους, φανατικούς εχθρούς των αλλοδαπών «που έχουν γεμίσει τις πλατείες και μας παίρνουν τις δουλειές (και ... τα παγκάκια θα έλεγε η μακαρίτισσα η

Ο Rene Char

Δη Μουλά) και κατάντησαν την Ελλάδα χαβούζα και ούτε καλά καλά να εγχειριστούμε μπορούμε σαν άνθρωποι» κι οι γυναίκες τους δίπλα από το Αγρίνιο και τη Σαλαμίνα μένουν τη νύχτα μαζί μας να τους φυλάνε ακροδεξιά, μη τους αρπάξουν οι νεράιδες τα παχυλά επιδόματα του Μωϋσή, αλλά στο τέλος κλείνουν τα μάτια τους στις καρέκλες και ροχαλίζουμε όλοι μαζί, εγχειρισμένοι και μη.

-Εσύ δεν έχεις κανένα, μου είπαν όταν ξύπνησαν οι γυναίκες-φύλακες. Όχι δεν έχω. Κι αυτό είναι ένα πρόβλημα: (Διότι σ' αυτό το χωράφι δεν έχει σημασία ποιος το σπέρνει, πάντα φυτρώνει μοναξιά κι) ότι πριν ακριβώς διακόσια χρόνια, στις 17 του Νοέμβρη του 1821 οι Σουλιώτες Μποτσαραίοι οπλαρχηγοί, ο Μάρκος και ο Νότης, απελευθέρωσαν την Άρτα και οι τούρκοι κλειστήκανε στο φρούριο της πόλης κι ακόμη αμύνονται. Δεν ξέρω τι έγινε με τους προγόνους. Δεν ξέρω τι έγινε με τους απογόνους και τους επίγονους και πότε άρχισε η εγκατάλειψη οχυρών τε και ορέων και η εσωτερική μετανάστευση και πότε θα αρχίσει επιτέλους η από-πατριαρχικοποίηση και η καταστροφή της παπαρουνοκαλλιέργειας στην εγγύς Ανατολή.

Δεν είναι ότι έχασες την Ευρυδίκη, ότι πολυτιμότερο (ας δεχτούμε ότι αυτά συμβαίνουν όταν κάνεις χοντρές μαλακίες κι ότι «μαθαίνεις ν' αγαπάς κι από μακριά») αλλά ότι αποδέχτηκες τη μητριαρχία και απλώθηκες στα πέρατα του κόσμου από τον Ευαγγελισμό μέχρι τις φυτείες της Αυστραλίας με τους γιατρούς χωρίς Σύνορα και δυ-

στυχώς ενώ δρας σαν πρωτόγ(ρ)ονος δεν προβλέπεις σαν στρατηγός, όπως θα ήθελε ο Rene Char.

Γι αυτό ...μία πατρίδα, μία θρησκεία, ένας βασιλιάς, ένα τριφύλλι! Και μια Ελλάδα απέραντο νοσοκομείο και χασάπικο μαζί.

Φλερτ στο χειρουργείο

Έτσι σήμερα εγχειρίστηκε και ο (απόγονος) Παπακός σε κλινική του Παπάγου από την κυρία Ιωάννα Μεταξά μέλος της ομάδας των Αρίστων Κενταύρων.

18.11.11 Διαβάζω «Ένα ταξίδι στην ιστορία των χειρουργείων» αν και δεν θάπρεπε γιατί με ρίχνει ψυχολογικά. Ζήτησα από την αστυνομική, που φυλάει τον Κούρδο τραυματία στο διπλανό δωμάτιο, ένα φορτιστή για το τηλέφωνο, έμεινα και από μπαταρία κι είχα άγχος. Ο Κούρδος πυροβολήθηκε από συμπατριώτες του και τον προστατεύουν η ευγενική ψυχή της μπατισίνας και ο συνάδελφός της.

Πέρασαν οι μεγαλογιατροί, έριξαν τη γνωστή περιφρονητική ματιά σε μια πατσαβούρα κρέας «μπορείτε να φύγετε», μου είπαν, αλλά πονάω βρε παιδιά δεν μπορώ να σταθώ, είμαι μια χαρά λένε, έγινε επιτυχώς αποκατάσταση βουβωνοκλήλης χωρίς απόφραξη ή γάγγραινα με τοποθέτηση πλέγματος, ώρα να παίρνω πόδι, έχουν δουλειές με φούντες, ορδές μολυσμένων περιμένουν στη σειρά για ένα κρεβάτι. Έτσι άφησα τις κόνξες και κάλεσα τη Σώμα Λη να με πάει στη Δεριγνύ. Ανέβηκα με το ζόρι τα σκαλιά τριών ορόφων, γιατί το ασανσέρ στην πολυκατοικία είναι πάλι σε ακινησία! Σιδερένιος!

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».